

Men hvem siger egentlig, at vi skal afsætte en given procent på budgettet til udviklingsbistand? Hvorfor gør man ikke, som man gør med andre sager: afsætter et beløb hvert eneste år på finansloven? Tænk, hvis man havde fastslået, at til sociale formål i Danmark skulle der afsættes en given procent hvert eneste år. Det gør man jo ikke, man afsætter et beløb, og det kan selvfølgelig reguleres op og ned.

Dansk Folkeparti vil derfor, med disse synspunkter, stille følgende forslag til vedtagelse:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at arbejde for, at der til hvert finansår lægges et budget for udviklingsbistand, og at der afsættes en bevilgning med et givet antal kroner, startende med et beløb, der svarer til 0,7 pct. af bruttonationalproduktet.

Der vil herefter være et stigende behov for at øge opfølgningen og foretage en løbende tilpasning i bistanden.

På den baggrund opfordrer Folketinget regeringen til at øge evalueringsindsatsen og årligt over for Folketinget at fremlægge et samlet evalueringsprogram.

Da Folketinget endvidere tillægger de uafhængige evalueringer en væsentlig betydning for at sikre bistandens kvalitet, opfordres regeringen ligeledes til at sikre en mere afbalanceret medvirken af både danske og udenlandske konsulentvirksomheder i evalueringerne. Folketinget opfordrer regeringen til sammen med bistandsaktører at styrke koordineringen af bistandsindsatsen.

Folketinget opfordrer derudover regeringen til at fremlægge forslag til revision af »Strategi for dansk udviklingspolitik frem mod år 2000«, der fastholder fattigdomsbekæmpelse som den overordnede målsætning for bistanden, samt at fremlægge forslag, som inddrager lokale indsats i forbindelse med flygtningekatastrofer. Regeringen opfordres til aktivt at inddrage Folketinget i tilrettelæggelsen af Danmarks fremtidige udviklingspolitik«.
(Forslag til vedtagelse nr. V 21).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Peter Duetoft (CD):

Det er vigtigt med ulandsbistanden, og det er det selvfølgelig af flere grunde, for det første fordi vi har et moralsk ansvar for at være med til at hjælpe mennesker, der har det dårligt rundt om i verden, men jo også af egoistiske grunde, fordi en mere stabil verden er en verden med mere sikkerhed, og det er så også en verden, hvor vi har det bedre.

Derfor må jeg indrømme, at jeg mange gange har haft problemer med nogle partier i Folketinget, som, samtidig med at de var imod flygtninge, så også siger, at de var imod ulandsbistand, for de to ting er to sider af samme sag. Man kan ikke være imod begge dele på én gang. Giver man mindre ulandsbistand, så får man flere flygtninge, for der kommer mere ufred i verden, og sådan hænger det nu sammen.

Men nu er der flere af ordførerne før mig, der har talt om den folkelige gennemslagskraft, der skal være omkring ulandsbistanden. Jeg synes godt nok, at det for ofte i det politiske system har været en vane at gå ud, når der var en hvid elefant et eller andet sted, som alle kunne tale om, og alle kunne skælde ud på, og alle kunne fortælle, at det og det projekt var så og så dårligt. I den politiske debat har vi faktisk været for dårlige til at fortælle om de mange gode projekter, der er rundt om i verden, ikke mindst de meget jordnære projekter, dem, der virkelig kommer andre mennesker til gode i deres dagligdag.

Finansudvalget var i Nepal og Bhutan for et stykke tid siden, og jeg kan huske, at i Nepal oplevede vi bl.a. et par projekter, som var utrolig fascinerende. Det ene var et projekt, hvor man havde oprettet en døveskole, og hvor det lykkedes at få en handicappet gruppe, som ellers ville være tabt i det nepalesiske samfund, til at virke i samfundet og dermed gøre, at de var en del af samfundet.

Det andet, og det var næsten det, der gjorde størst indtryk, var et hjem, Danmark havde oprettet for piger på 8-12 år, som havde været udsat for børnearbejde, prostitution osv., men hvor vi gjorde en indsats for at få dem tilbage og hjem til deres familie eller hjem til deres landsby igen.

Se den slags projekter kan vi godt være stolte af, og det er jo den slags projekter, vi også skal tale om, når vi taler om kvalitet og taler om en folkelig opbakning, at vi virkelig ikke giver penge ud til diktatorer, og hvad ved jeg, men at